

РЕШЕНИЕ

№ 4267

гр. София, 03.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 27.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Христова, като разгледа дело номер **5571** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на А. С.- гражданин на РБ срещу Заповед № ЗДС-991/15.06.2011 година на Заместник Директор СДВР, с която последният наложил ПАМ на оспорващия- Принудително отвеждане до границата на РБ и Забрана за влизане в РБ за срок от 5 години.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че заповедта е издадена при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, още повече, че на чужденеца не е предоставено право доброволно да напусне страната. Сочи се още, че наред с това не са представени доказателства за компетентността на лицето издало заповедта. Иска се отмяна на заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- А. С., редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия адвокат И. е постъпила писмена молба с изразено становище по съществото на спора.

Ответникът по оспорването- Заместник Директор СДВР, редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор Христова намира жалбата за основателна.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства-е

видно, че със Заповед № 3-6085/08.06.2011 година, Директор СДВР заповядал функционалните задължения на Директор СДВР да се изпълняват от Комисар И. В. С.-Заместник директор СДВР за периода от 13 юни 2011 година до 08 юли 2011 година включително.

На 15.06.2011 година, срещу оспорващия е издадена Заповед за задържане на лице № 12094, с която оспорващият е задържан за срок от 24 часа в 07 РУП при СДВР.

На същата дата, до Директор СДВР е изготвено Предложение от ВНД Началник сектор „Миграция” при СДВР, с което е предложено спрямо чужденеца А. С. да бъде издадена Заповед за принудително отвеждане до границата и налагане на забрана за влизане в РБ за срок от 5 години.

След получаване на предложението, Заместник Директор СДВР издал оспорената Заповед, с която на основание чл.44,ал.1,чл.41,т.2 и чл.42з, ал.1 и ал.4 във връзка с чл.10,т.9 от ЗЧРБ наложил на А. С. – гражданин на Р. М. ПАМ- Принудително отвеждане до границата и Забрана за влизане в РБ за срок от 5 години.

Заповедта е връчена на оспорващия на 15.06.2011 година/ видно от разписката, неразделна част от заповедта.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, макар и не по всички изложени в не съображения.

Оспорената Заповед, рег. №ЗДС-991/15.06.2011 година на Заместник Директор СДВР, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- това е Заместник Директор СДВР, на когото изрично по силата на чл.44 от ЗЧРБ/ в редакцията към момента на издаване на заповедта/ е предоставено правото наред с Председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", Директорите на Главните Дирекции "Борба с организираната престъпност", "Гранична полиция" и "Охранителна полиция", Директорите на областните дирекции, Директора на Дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица, да налага принудителни административни мерки, изрично изброени в разпоредбата на чл.39а от ЗЧРБ, измежду които и принудително отвеждане до границата на РБ и Забрана за влизане в РБ. Неоснователен е доводът на адвокат И., че заповедта е издадена от некомпетентен орган, защото на първо място, от цитираната по-горе разпоредба е видно, че Директорите на службите могат да делегират своите правомощия по издаване на заповеди за налагане на ПАМ на длъжностни лица, които да налагат съответния вид ПАМ. На второ място, видно от приложената по делото Заповед рег. №з-6085/08.06.2011 година, Директорът на СДВР е възложил функционалните задължения на Директор СДВР за времето от 13.06.2011 година до 08.07.2011 година,

да се изпълняват от Заместник-директор СДВР- Комисар И. С., като възлагането е по силата на заместване и заместването е с цел осигуряване постоянното и непрекъснато функциониране на държавния административен апарат. В този смисъл, неоснователно е твърдението на адвокат И. ,че заповедта е издадена от некомпетентен орган.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.41,т21 и чл.42з,ал.4,ал.1 от ЗЧРБ- не е напуснал РБ до изтичане на законоустановения му срок и не притежава необходимите средства за издръжка в РБ и задължителни застраховки.

При издаването на заповедта, Заместник-директор СДВР е нарушил процесуално правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ, което е довело и до нарушаване на материалноправните разпоредби.

Съгласно разпоредбата на чл.42 от ЗЧРБ/ действаща към момента на издаване на заповедта, принудително отвеждане до границата на Р. Б. се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в 7-дневен срок след уведомяването му за отказа да бъде продължено неговото пребиваване .В чл.39,ал.1 от ЗЧРБ , е посочено, че в заповедта за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39 а, т.2- принудително отвеждане до границата се определя срок от 7 до 30 дни, в който чужденецът трябва да напусне доброволно страната. В разпоредбата на чл.54 от ППЗМВР е доуточнено, че при отнемане или отказ за предоставяне право на пребиваване в Р. Б., при отказ за продължаване на срока за пребиваване в Р. Б. и при налагането на принудителна административна мярка по чл.39,т.2 от ЗЧРБ- принудително отвеждане до границата, компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Р. Б., семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

В настоящи случай, Заместник Директор СДВР е пристъпил към издаването на заповедта, без да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая, най- вече не е ангажирал доказателства за семейното положение на оспорващия, не е представил доказателства за определения срок на пребиваване на оспорващия в РБ,че същият не притежава средства за издръжка в РБ и необходимите задължителни застраховки, не е определил срок за доброволно напускане на страната. Наред с това, посоченото общо в заповедта- ненапускане на страната до изтичане на разрешения му срок/ непосочен такъв, не може да обуслови наличие на предпоставките за издаване на заповедта, като същата се явява и немотивирана. На следващо място, по делото не се представиха никакви доказателства кога е изтекъл срокът на пребиваване на чужденеца в РБ,като изрично Заместник-директор СДВР е посочил,че цялата административна преписка е представена в цялост, нито пък такива обуславящи недоказаността на основание за пребиваване в РБ. След като не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая , административният орган, издавайки заповедта и налагайки ПАМ-Принудително отвеждане до границата е нарушил и материално правните разпоредби на ЗЧРБ, като е наложил ПАМ без да са налице основанията за това, което води до незаконосъобразно налагане на Принудителното отвеждане до границата.

Що се касае до втората наложена ПАМ- Забрана за влизане в РБ за срок от 5 години, то настоящият съдебен състав намира, че тази мярка е наложена без да са изложени никакви конкретни мотиви,обуславящи налагането и. Ответникът по

оспорването е наложил този вид ПАМ механично, преписвайки разпоредби от закона, без да изложи конкретни и ясни мотиви защо и въз основа на какво се налага този вид ПАМ, което е достатъчно, за да обуслови отмяната на този вид ПАМ. Следва да се има предвид, че разпоредбата на чл.42з от ЗЧРБ към монета на издаването на заповедта, визира две предпоставки, при наличието на които се налага този вид ПАМ-едната, визирана в чл.42з, ал.1- и то задължително налагане на забрана за влизане в РБ, когато са налице условията на чл.10 от ЗЧРБ и изборно- по преценка на органа,когато са налице основанията на чл.11 от ЗЧРБ. Посочената в заповедта липса на осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки по време на пребиване на чужденеца, също не е подкрепена с никакви доказателства- по делото не се съдържат такива,сочеши,че чужденецът е без такива средства за издръжка.Ако административният орган бе дал възможност на оспорващия да вземе участие в административното производство и да представи доказателства, може би той би стигнал до друг извод.

Принудителните административни мерки са наложени без да има по делото каквито и да било доказателства, обуславящи наличието на предпоставките за налагането им и същите са несъответни, и на целта на закона- да се налагат ПАМ на чужденци, по отношение на които действително има основание за налагането им.

В контекста на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция,намира, че оспорената заповед не отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове,а наложените с нея ПАМ- необосновани, което от своя страна предпоставя отмяната и.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващи я за присъждане на разноски е основателна и подлежи на уважаване. В негова полза следва да се присъди сумата от 190 лева- заплатената от него държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК,Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед №ЗДС-991/15.06.2011 година на Заместник Директор СДВР, с която последният наложил ПАМ на А. С.- Принудително отвеждане до границата на РБ и Забрана за влизане в РБ за срок от 5 години.

ОСЪЖДА ЗАМЕСТИК ДИРЕКТОР СДВР ДА ЗАПЛАТИ НА А. С.- ГРАЖДаниН НА Р. М. СУМАТА ОТ 190 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА СДВР.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на оспорващия, на ответника по оспорването и на СГП.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ:

